

DS Na štaci Němčice n.H. – Ludvík Aškenázy:

Pravdivý příběh Antonie Pařízkové, lehké holky s dobrým srdcem

Když jsem si v letošním programu HDM přečetl, že domácí soubor Na štaci po delší době opět funguje a že vystoupí se slavným příběhem napsaným Ludvíkem Aškenázem v roce 1977 podle starší povídky E. E. Kische, velmi jsem se na představení těšil. A současně jsem měl trochu obavy, jak tento jímavý a do jisté míry i sentimentální dobový příběh soubor zvládne obsadit, vypravit a zrežirovat. Musím hned úvodem konstatovat, že se mé obavy nenaplnily a že díky velké pečlivosti souboru i schopnostem zdejších, ale i hostujících herců vzniklo představení, které si zaslouží především velkou úctu za kvalitní přístup k této historické látce.

Režisér Jaroslav Lejnar spolu s řadou zkušených a šikovných herců se vydal cestou iluzivního, tradičního činoherního divadla. Na velké a šikovně propracované scéně, na amatérských scénách dnes již málokdy vídané, která nás hned a jednoznačně zavádí do období počátku dvacátého století, do míst luxusního veřejného domu madam Diamantové, inscenuje příběh v dobře řemeslně vypracovaných a slušivých kostýmech (i uniformy), které umí herci skvostně nosit a dobře se v nich cítí. A to se také jen tak nevidí. Opravdu na nás dýchne z jeviště dobová paráda vysoké společnosti, nebo se tak aspoň tváří.

Příběh se nese v poklidném tempu, (v prvních dvou obrazech možná až příliš), divák se naprosto orientuje v dějových zvratech, nic mu neunikne, nemá problém poznat, komu má fandit, koho litovat, koho odsoudit. Na tom mají zásluhu především herci a skutečnost, že jejich výkony jsou kvalitní, u všech vyrovnané, bez nějakých začátečnických chyb. Prastaré divadelní rčení „že není malých rolí“, naprosto potvrzuje třeba Alois Skoupil v maličké roli vězeňského dozorce Vágnera.

Hlavní představitelka Tonky Petra Konečná je ve své roli krásná, okouzlující i decentně smyslná. Svého bezesporu velkého hereckého talentu využije nejvíce ve scéně s vrahem Prokūpkem – Lukáš Blaško. I on je jí však naprosto rovnocenným partnerem. Společně vytvoří nádherný duet ostychu, obav, strachu, a velkého porozumění k tomu druhému. To, co se mohlo v počátku jevit jen jako eroticky problém, vyznívá jako tragédie dvou duší ve světě, který vyznává jiné hodnoty. Jedné, co už ví, jak to s ní dopadne, a druhé, kterou to teprve čeká.

Němčický soubor se po letech opravdu pochlapil. A za to mu stojí poděkovat. Ano, představení má své nedostatky. Například, jak už bylo řečeno, pomalý až zdlouhavý rozjezd, neukončená postava skladatele Anděla. Dále z hlediska toho o čem se inscenace hraje, jasněji vyložené postavy např: komisař, Blažena, paní Diamantová, hrabě von Kusak, postavy, které by měly víc reprezentovat svět sobectví, pokrytectví a falše. Zatím zůstávají v jisté obecnosti. A pak je tu samotný konec inscenace. Domnívám se, že bohužel škrtnutá scéna setkání Tonky se skladatelem je naopak velmi nosná jak v tematické rovině toho, o čem představení hrajeme, tak i jako formální „aktšlus“ celé inscenace.

Za lektorský sbor Jaroslav Kodeš

